

Olv.: Iz 25,6-10a – Fil 4,12-14.19-20. – Mt 22,1-14
 Példabeszéd a királyi menyegzőről

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Sajátos szándéka van ennek a mai szentmisének. Valaki azt kérte, hogy Isten dicsőségére mutassuk be ezt az áldozatot, köszönetképpen az életért. Minden okunk meg van arra, hogy az életünket megköszönjük az Istennek, aki azt akarja, hogy a mi emberi életünk kiteljesedjen. Ennek egyetlen feltétele, hogy közösségben legyünk Istennel.

Minden egyes vasárnap hívogat bennünket az Isten. Hívogat a Maga közelébe, hogy az Ő közelében tanuljuk meg, mit jelent egymással is összetartozni. Mikor teljesedik ki a mi emberi életünk? Csak akkor, ha közünk van egymáshoz. Sőt, közösségben vagyunk egymással. Egymás javát akarjuk és szolgáljuk. Nagyon fontos meghívás ez ezen a mai reggelen. Köszönjük meg.

Köszönjük meg ezt a két kicsi gyermeket is, akiket ma megkeresztelünk és az egyház közösségébe fogadunk. Akiket Isten meghívott az Életre! Az egyházatyák szerint az ember háromszor születik. Az ő esetükben már kettő megvalósult. A harmadik még később lesz, majd felnőtt korukban, amikor az életük felől döntenek. Először akkor születik az ember, amikor Isten örök gondolatában megjelenik. Másodszor akkor, amikor a világra jön. Ők szerencsés emberek, nem maradtak az Isten tervében csupán, hanem szüleik jóvoltából és akaratából emberi testet öltöttek. Isten hozta őket nem csak erre a földre, hanem a mi keresztény közösségünkbe, az egyházba is.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

“A lakodalmas ház megtelt vendégekkel!”

Az evangélium ezen utolsó mondata arra késztet, hogy föltegyem ezt a kérdést: “Kik vagyunk mi, akik megtöltöttük ezt a kicsinyke templomot, akik itt keressük a helyünket ebben az Isten házában?” Ki tudná megmondani, mi is lakik a szívünkben. Egyben biztosak lehetünk, az Isten tudja. Egyedül az Isten tudja, hogy kik vagyunk, milyenek vagyunk.

Isten hisz abban, hogy mi, sokfelől jött emberek, sokféle adottsággal, sokféle bűnnel, teherrel és sok-sok jó tulajdonsággal, ha a jó szándék meg van bennünk és ha Istenre figyelő emberek vagyunk, akkor közösséggé válhatunk. Közösséggé, amely egyetlen lehetősége ezen a földön az embernek. Az Isten országa elérkezett Jézussal, de ez nem a mennyország. Az Isten országa azok közössége, akik meghallották Isten hívását, elfogadják az Isten hívását a vele való közösségre és vállalják a másik embert, vállalják egymást. Jézus ezért jött. Mi emberek messze kerültünk Istentől. Nehogy az a kísértés érjen bennünket, hogy ez Ádám-Éva kérdése.

***Ez az ember kérdése! Válaszolunk-e az Isten hívására?
Nap mint nap közelebb vagyunk-e az Istenhez?***

Ez a mai vasárnap erről szól. Ez a példázat, amit hallottunk, ez valóban csak példázat. A lényeg az, hogy az Isten hív bennünket. Az Isten közösségben akar velünk lenni, mert nem adja föl az embert. Az Isten nem engedi meg és nem hagyja, hogy az ember a maga feje után menjen. Úgy járjon az ember, mint az a patak, amely ugyan elindul, mert hívja a tenger, de ha nem érkezik el odáig, akkor eliszaposodik, elmocsarasodik. Nem szeretné az Isten, hogy úgy járjon az ember, akit ő szólít és hív, hogy elveszzen a világ rengetegében, a világ útvesztőjében azért, mert nem jut el hozzá, aki hívogatja.

Nekünk embereknek ma erről kell egy döntést hozni!

Meghalljuk-e az Isten hívását?
Készek vagyunk-e arra, hogy Felé forduljunk?
Készek vagyunk-e arra, hogy Hozzá csatlakozzunk?
Elfogadjuk-e az Ő ajándékát? Elfogadjuk-e Őt magát?

Testvérek!

Nagyon izgalmas ez a kérdés azért, mert az Isten szeret bennünket! *Az Isten szeretete megmarad!* Nem tudjuk kiábrándítani Istent magunkból. Az Ószövetségben és az Újszövetségben is arról van szó, hogy az Isten eljegyez bennünket. El akar bennünket jegyezni Önmagával. Az egész zsidóság története erről szól. Kiválasztottalak benneteket. Kivittelek a pusztába, a szívetekre beszéltem és eljegyeztelek Magammal benneteket. A házasságra utal. Arra a csodálatos élményre, amely azon fiatalok szívében születik meg, akik elkötelezik magukat egymásnak.

Az Újszövetség is erről szól. Isten elküldi az Ő Fiát, aki szeretetből lesz Emberré, hogy eljegyezze a Fia által magát minden emberrel. Egyetlen ember sem kívülálló. Egyetlen ember sincs kitesztva, egyetlen ember sincs kirekesztve ebből a lehetőségből. Jézus is eljegyez magával minden embert, mert mindenkiért született, mindenkiért meghalt, hogy ezzel bizonyítsa, mennyire szeret bennünket.

Isten az ember jegyese. Isten azzal a friss szeretettel szeret bennünket, amivel egyik ember a másik emberre rácsodálkozik. Istennél ez a szeretet mindig fiatal marad, mert az Isten örök fiatal. Az Isten nem fárad bele ebbe a kapcsolatba, mint ahogy mi emberek igen sokszor belefáradunk a házasságunkba.

Ezen a mai vasárnapon rendkívül fontos, hogy az ember ebben a kérdésben döntsön. Meghallja-e a hívást? Akar-e az Istenhez tartozni, vagy nem? *Jaj annak, aki kirekeszti saját magát!* Isten senkit sem rekeszt ki, csak magát rekesztheti ki az ember, ahogy hallottuk.

Foglalkoztak a biblikusok azzal, hogy kiknek szólt ez a történet. A farizeusoknak, a főpapoknak, a nép gazdagjainak, de az egész zsidó népnek. Nekik szólt, hozzájuk szólt az Isten, őket hívta.

***A kérdés az, hogy az ember ezt a meghívást az első helyre teszi-e,
vagy a mindennapi ügyei, gondjai, bajai, dolgai ezt megelőzik?
Jaj annak, aki itt tart! Jaj annak,
aki a mindennapi gondját, baját, ügyeit az Istennel való kapcsolata elé helyezi!***

Jaj annak, aki ezt a meghívást nem hallja meg, - hallottuk, - mert másokkal ünnepel majd az Isten, azokkal akik ezt meghallják. Ugyanakkor azon is el kell gondolkodni, hogy akik ott vannak ezen a lakomán, akik ehhez a közösséghez tartoznak, azoknak is igazolni kell magukat, hogy nem véletlenül vannak ott. Vajjon menyegzős ruhában érkeznek-e erre az ünnepre, ami nem ruha kérdése, hanem felöltözteti-e a szívét az ember? Igazán szívbeli kapcsolata, őszinte kapcsolata van-e az Istennel, vagy sem?

Igazolni kell mindegyikünknek önmagát. Ez nekünk szól. Ez azoknak szól, akik magukat nem csupán hívőnek, hanem vallásosnak is tartják. Könnyű hívőnek lenni vallásosság nélkül. A hívőnek ebbe minden belefér. Én hiszek Istenben úgy, ahogy akarok. Ez az én magánügyem. Aki itt leragad, az nagyon távol kerül az Istentől. Az Istennel való kapcsolat azt jelenti, hogy egymást is vállaljuk. Ez már vallásosság. Ez már azt jelenti, hogy az élettemmel megmutatom, hogy az Istenhez tartozom, meg a másik emberhez, akit néha nehéz vállalni. Akivel nehéz egy zászló alatt menetelni, azaz vallási megfogalmazás szerint: együtt menni az üdvösség útján. De akik közösségben vannak, azoknak meg igazolniuk kell, hogy ott vannak.

Testvérek!

Tudomásul kell venni, hogy nem lehet úgy becsukni ezt a Bibliát, amikor elolvastunk egy szentírási részt, hogy a Bibliával együtt Jézust is becsukjuk ebbe a Könyvbe. Nem lehet becsukni a templom ajtaját és itt hagyni Jézust a templomban. Folytatni kell a történetet. A bibliai történeteket folytatni kell. A templomi életet folytatni kell. A prédikációt, amit hallunk, azt kint kell megvalósítani. El ne higgyük azt a fajta keresztény optimizmust, amely azt gondolja, hogy ha megkeresztelünk valakit, akkor már keresztény is lesz. El ne higgyük azt, hogy ha keresztény kultúráról, keresztény civilizációról beszélünk, akkor az egész emberiség keresztény. Szó sincs róla. Sokkal de sokkal többről van szó.

A legfontosabb, hogy ne keresztény ideológiát gyártsunk, hanem **tegyünk tanúságot Jézus Krisztusról**. Az egyház ne a történelem folyásával foglalkozzon, hogy az mennyire keresztény, meg mennyire nem, hanem **a létevel tegye jelenvalóvá Krisztust a világban. Ez az egyház küldetése**.

Testvérek!

Nagy lehetőség a számunkra, hogy figyeljünk az Istenre, mert ő az Életre hív bennünket, a teljesebb Életre, az örömteli Életre! Ha bevalljuk ha nem, alig hihető el, hogy Isten nélkül örömteli életet élhet az ember.

Örülök, ha a vasárnapi hívogató szót meghallják.
Örülök, ha vállalják az Istennel a kapcsolatot.
Még jobban örülök,
ha ez megmutatkozik mindegyikünk életében, a mindennapokban.

+ A M E N +

Ebbe a közösségbe és erre az élethivatásra hívjuk, szólítjuk ezt a két kicsi gyermeket, akiket ma megkeresztelünk. - Keresztelés, majd folytatódik a szentmise. -

+ Á L D Á S +